

[Ellemann-Jensen]

Udenrigsministeren har svaret på de forskellige tilkendegivelser, der er givet fra de enkelte ordførere vedrørende venstres indtræden i regeringssamarbejdet, og de positive tilsagn, der også er kommet med hensyn til mulighederne for et bredere samarbejde, så det skal jeg ikke gå dybere ind på. Men hr. Jens Møller spurgte mig konkret, om man nu bare skal fortsætte med en socialdemokratisk kulturpolitik, og hr. Jens Møller undrede sig over, at venstre ikke havde sikret sig et af de tre ministerier kultur-, undervisnings- eller kirkeministeriet. Dér vil jeg gerne sige til hr. Jens Møller, at det er vi sandelig også mange der er kedde af i venstre, og vi har skældt vore forhandlere ud for det, men det kunne altså ikke lade sig gøre. Men det skyldes bestemt ikke, hr. Jens Møller, at det kulturelle ikke betyder noget for os i venstre.

Venstre og socialdemokratiet har jo gennem årene været uenige om mangt og meget på kulturpolitikkens område: radiopolitik, undervisningsspørgsmål, og man kunne nævne mange ting, men det er nok værd at lægge mærke til, at de væsentlige ting, der er gennemført i snart temmelig mange år, altid er gennemført med stemmer fra både socialdemokratiet og venstre, og sådan vil det fortsat blive; der vil blive gennemført, hvad vi kan blive enige om.

På skoleområdet ligger der jo en speciel skriftlig formulering, som ikke var med i statsministerens foreløbige erklæring i går, men som er tilstillet offentligheden. Den vil jeg gerne læse lidt op af, for dér skriver de to partier: »Folkeskoleloven har kun virket et par år, men det er regeringens opfattelse, at de erfaringer, der er gjort, kan nødvendiggøre ændringer, som formentlig vil kunne gennemføres inden for lovgivningens rammer. De spørgsmål, der kan blive aktuelle, er karakterskalaerne, prøvernes udformning og historieundervisningens og idrættens placering i undervisningen.«

Det er jeg sikker på at hr. Jens Møller kan skrive under på, lige så vel som venstre har kunnet gøre det.

Poul Schlüter (KF):

Det er min opfattelse, at en række foregående indlæg tydeliggør, at det fornuftigste, vi kan gøre nu, nok er hurtigst muligt at få lukket butikken, så ministrene kan få lejlighed

til at komme hjem og se at få formet noget mere politik end den, der hidtil er blevet forelagt folketinget. Jeg skal derfor nøjes med for klarheds skyld at sige, at det konservative folkepartis medlemmer agter at stemme for det dagsordensforslag, som er fremsat på de to regeringspartiers vegne. Det gør vi af den grund, at hvis det blev forkastet, måtte regeringen gå af, og så skulle vi nok have et folketingsvalg, og det er da ligesom lige tidligt nok; det er motiveringen for, at vi stemmer for dagsordensforslaget. Det siger godt nok, at folketinget tager statsministerens redegørelse til efterretning, og man udtrykker forventning om et bredt samarbejde. Når vi stemmer for dette dagsordensforslag, skal man selvfølgelig ikke deri lægge, at vi nu har forpligtet os til at stemme for regeringens samlede politik, som den fremgår i form af de 20 punkter. Man udtrykker forventning om et bredt samarbejde, og jeg skal ikke tage nogen forbehold, men jeg kan da godt se, at der nok vil komme situationer, hvor det brede samarbejde muligvis får indskrænkede muligheder, fordi de 88 mandater bag regeringen først må blive enige selv. Nå, men det koster jo aldrig noget at udtrykke en forhåbning, og vi deltager også gerne i denne del af dagsordenens tekst.

Vi stemmer for dagsordensforslaget og håber, at folketinget derefter hurtigt kan komme i gang med noget fornuftigt arbejde.

Brusvang (CD):

På partiet centrum-demokraternes vegne skal jeg meddele, at vi agter at stemme for den af regeringen foreslåede dagsorden. Desværre er det jo sådan, at vor forretningsorden siger, at hvis formanden bestemmer det, sættes regeringens dagsorden til afstemning først, og vedtages den, bortfalder derefter de øvrige dagsordensforslag. Dette beklager jeg på CDs vegne, for vi havde gerne set en tydelig meningstilkendegivelse i mandattal vedrørende visse hovedspørgsmål, f. eks. spørgsmålet om Storebæltsbroen.

Jeg er klar over, at vort dagsordensforslag nu ikke kommer til afstemning, og derfor er jeg nødt til – og jeg beklager det i og for sig lidt – at skulle bore yderligere i de spørgsmål og i de problemer, der ligger bagved, og rette spørgsmål til hr. Kjeld Olesen. Når jeg siger, jeg beklager det, er det, fordi jeg ved, hvor